

**КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС
БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН
ПОСЛЕДНИЯТ ОТПОР НА
НЮЙОРКСКИЯТ ИНСТИТУТ**

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Ню Йорк, 1989 г.

Мъжът беше твърде близо. Мотаеше се около пощенската кутия, на около шест крачки от Магнус, и ядеше протекъл хотдог „Грейс Папая“ с чили. Когато приключи, смачка омазаната с чили хартия и я хвърли на земята в посока към Магнус, после зарови в една дупка на дънковото си яке и повече не откъсна поглед от него. Приличаше на животно, което се взира в плячката си.

Магнус беше свикнал с подобно внимание. Дрехите му го привличаха. Беше със сребристи „Док Мартен“, артистично разкъсани дънки, които му бяха толкова големи, че единствено тънкият сребърен колан им пречеше да се смъкнат, и широка розова тениска, която разкриваше ключицата му и част от гърдите — дрехи, които карат хората да мислят за голота. Едното му ухо беше поръбено с малки обици, които завършваха с голяма висулка с форма на сребърна котка с корона и крива усмивка. Над сърцето му полягаше сребърна верижка със символ Анкх. Отгоре беше облякъл вталено черно сако с кант от черни мъниста, което служеше по-скоро като завършек на ансамбъла, отколкото да го предпазва от студа. Всичко това бе допълнено с наситено розова лента на челото в индиански стил.

Беше вечер, а Магнус се облягаше на стената на клиниката „Уест Вилидж“. Не беше нужно повече, за да извадиш най-лошото от някои хора. Клиниката работеше с ХИВ позитивни. Съвременната чума. Вместо да покажат състрадание, здрав разум или загриженост, повечето хора се отнасяха към клиниката с отвращение и омраза. Всяка ера се смяташе за просветена и всяка ера се луташе в един и същи мрак на невежество и страх.

— Откачалка — рече накрая мъжът.

Магнус не му обърна внимание и продължи да си чете книгата, „Все е нещо“ на Гилда Раднър^[1], под слабата флуоресцентна светлина на входа. Раздразнен от липсата на реакция, мъжът започна да си мърмори нещо под нос. Магнус не чуваше какво казва, но можеше да се досети. Със сигурност бяха някакви епитети относно сексуалността му.

— Защо не се разкараш? — попита Магнус и спокойно отгърна страницата. — Знам един денонощен салон. Ще ти оправят веждата за нула време.

Не трябваше да го казва, но понякога просто му се изплъзваше от езика. Не може да поемеш толкова сляпо невежество, без малко да се пропукаш.

— Какво каза?

В този момент минаха две ченгета и ги огледаха. Погледът към мъжа беше предупредителен, а към Магнус — едва прикрито презрителен. Това малко го засегна, но за жалост, вече беше свикнал с такава отношение. Преди много време се бе зарекъл да не позволява на никого да го промени — нито на мунданите, които го мразеха заради едно, нито на ловците на сенки, които сега го преследваха заради друго.

Мъжът си тръгна, като му хвърляше погледи през рамо.

Магнус прибра книгата в джоба си. Наближаваше осем и беше твърде тъмно, за да чете, а и вече не можеше да се съсредоточи. Огледа се. Само преди няколко години това беше едно от най-оживените и артистични крайчета на града. Хубава храна на всеки ъгъл, разхождащи се двойки. Сега кафенетата бяха полупразни, а минувачите вървяха припряно. Толкова прекрасни хора вече бяха мъртви. От мястото си Магнус виждаше трите апартамента, в които преди живееха негови приятели и любовници. Ако завиеше зад ъгъла и повървеше пет минути, щеше да подмине още тъмни прозорци.

Мунданите умираха толкова лесно. Колкото и пъти да го видеше, не ставаше по-леко. Беше живял векове, а все още чакаше да свикне със смъртта.

Обикновено това го караше да избягва тази улица, но сега чакаше Катарина да приключи смяната си в клиниката. Пристъпваше от крак на крак и придърпваше якето на гърдите си, като за миг дори съжали, че го избра заради модата, а не за топлина и уют. Лятото се беше застояло, а след това дърветата бързо пожълтяха. Сега листата им бяха окапали и улиците изглеждаха голи и незаслонени. Единственото ярко петно беше стенописът на Кийт Харинг^[2] на фасадата на клиниката — анимационни герои в основни цветове танцуваха заедно, а над тях се носеше сърчице.

Мислите на Магнус бяха прекъснати от внезапното завръщане на мъжа. Явно след една обиколка на квартала най-сетне беше схванал коментара му. Вървеше право към него и спря на сантиметри от носа му.

— Какво? — попита Магнус. — Махай се. Не съм в настроение.

В отговор мъжът извади джобно ножче и го отвори. Бяха така близо един до друг, че отстрани ножчето не се виждаше.

— Ти осъзнаваш ли — рече Магнус, без да поглежда към острието точно под лицето си, — че като стоиш така близо, всички ще си помислят, че се целуваме. А това е много притеснително за мен. Аз имам доста по-изискан вкус за мъже.

— Да не мислиш, че няма да го направя, откачалко? Ти...

Магнус вдигна ръка. Синя мълния просветна между пръстите му и след секунда нападателят му политна над тротоара, стовари се на земята и си халоса главата в един противопожарен кран. За миг остана съвсем неподвижен и Магнус се притесни, че го е убил, но след това онзи се размърда, присви очи и го изгледа със смесица от ужас и гняв. Изглеждаше и леко стъписан от случилото се, а по челото му се стичаше струйка кръв.

В този момент се появи Катарина. Тя бързо прецени ситуацията, тръгна право към мъжа и прокара ръка по главата му, за да спре кръвта.

— Махай се от мен! — извика той. — Излезе оттам! Махай се! Сигурно цялата си покрита с онова нещо.

— А ти си идиот — отвърна Катарина. — СПИН не се прихваща така. Аз съм сестра. Дай да...

Мъжът я избута настрани и се изправи. От другата страна на улицата се бяха спрели хора и ги наблюдаваха с любопитство. Но после мъжът се отдалечи и те изгубиха интерес.

— Няма защо — извика Катарина след него. — Задник.

Обърна се към Магнус.

— Добре ли си?

— Добре съм — каза той. — Не аз кървя.

— Понякога ми се иска да можех просто да ги оставя да кървят — рече Катарина, извади кърпичка и си избърса ръцете. — Какво правиш тук, между другото?

— Дойдох да те изпратя до дома.

— Не е нужно — каза тя с въздишка. — Добре съм.

— Тук не е безопасно, а и ти си изтощена.

Катарина леко залитна и Магнус я хвана за ръката. Беше толкова изморена, че магическият прах по нея избледня за миг и той зърна синьото на ръката, която държеше.

— Добре съм — повтори тя, но по-неуверено.

— Да, очевидно. Знаеш ли, ако не започнеш да се грижиш за себе си, ще ме принудиш да дойда у вас и да ти приготвям отвратителна магическа супа от риба тон, докато не се възстановиш.

Катарина се засмя.

— Само не и супа от риба тон.

— Тогава да хапнем нещо. Хайде. Ще те заведа във „Веселка“. Имаш нужда от един гулаш и голямо парче торта.

Поеха на изток в мълчание, по хлъзгавите купчини мокри листа.

Във „Веселка“ беше спокойно и те седнаха на маса до прозореца. Хората около тях говореха на руски, пушеха и ядяха зелени рулца. Магнус си поръча кафе и ругелах, а Катарина се бореше с купа борш, голяма чиния пържени пирожки с лук и ябълков сос, няколко украински кюфтенца и няколко черешови коктейла. Едва когато омете всичко и си поръча за десерт блини със сирене, събра енергия да заговори.

— Там е зле. Трудно е.

Магнус нямаше какво да добави, затова само слушаше.

— Пациентите имат нужда от мен — продължи тя, като заби сламката си в леда във вече празната чаша. — Някои от лекарите — хора, които би трябвало да разбират — дори не искат да докоснат пациентите. Тази болест е толкова ужасна. Те просто угасват. Никой не бива да умира по този начин.

— Не бива — рече Магнус.

Катарина човърка още малко леда, после се облегна в сепарето и въздъхна дълбоко.

— Не мога да повярвам, че нефилимите създават проблеми точно сега — каза тя и потри лице с ръка. — Особено децата им. Как изобщо се случи?

Точно затова я беше изчакал пред клиниката. Не защото кварталът беше опасен — кварталът не беше опасен. Изчака я, защото долноземците вече не бяха в безопасност. Той самият не можеше да повярва, че са настъпили подобни хаос и страх от банда глупави млади ловци на сенки.

Когато преди няколко месеца дочу слуховете, просто извъртя очи. Глутница ловци на сенки, двайсетина годишни хлапета, почти деца, бяха въстанали срещу законите на родителите си. Голяма работа.

Клейвът, Заветът и уважаемите старейшини винаги му бяха приличали на идеалната рецепта за един младежки бунт. Тази група се наричаше Кръгът и един длноземец твърдеше, че били предвождани от момче, на име Валънтайн. В състава ѝ влизаха някои от най-изтъкнатите представители на новото поколение.

Та членовете на Кръга смятаха, че Клейвът не се отнася достатъчно сурово с длноземците. Вероятно така се върти колелото, мислеше си Магнус, едно поколение срещу следващото — от Алойзиъс Старкуедър, който искаше да набучи главите на върколаците по стената, до Уил Херондейл, който се опитваше и все не успяваше да скрие голямото си сърце. Днес младите смятаха, че политиката на студена търпимост от страна на Клейва е твърде толерантна. Днес младите искаха да се бият с чудовища и предвидливо бяха решили, че всички събрата на Магнус до един са чудовища. Той въздъхна. Като че ли целият свят беше залят от омраза.

Досега Кръгът на Валънтайн не беше постигнал големи успехи. Вероятно никога нямаше да ги постигне. Но пък бяха надробили достатъчно. Скитаха из Идрис, излизаха през портали и посещаваха други градове с мисията да подпомогнат тамошните институти, и там, където се появяваха, умираха длноземци.

Винаги беше имало длноземци, които нарушават Съглашението, и ловците на сенки ги наказваха заради това, но Магнус не беше вчерашен, не беше роден дори преди век и не смяташе, че е просто съвпадение, че смъртта следва Валънтайн и приятелчетата му по петите. Те използваха всяко извинение, за да отърват света от длноземците.

— Какво изобщо иска това хлапе Валънтайн? — попита Катарина. — Какво планира?

— Иска смърт и унищожението на всички длноземци — отвърна Магнус. — Според мен планира да стане още по-голям идиот.

— Ами ако наистина дойдат тук? — попита Катарина. — Как ще постъпят Уайтлоу?

Магнус живееше в Ню Йорк от десетилетия и познаваше всички ловци на сенки от тукашния Институт. А през последните десетилетия той се управляваше от Уайтлоу. Те винаги се държаха делово и дистанцирано. Магнус не харесваше особено никой от тях, а и те не го харесваха. Той нямаше доказателство, че са готови да предадат един

невинен длноземец, но всички ловци на сенки се смятаха за нещо повече от останалите, така че не можеше да предположи какво ще сторят.

Беше се срещнал с Мариан Уайтлоу, директорката на Института, и ѝ каза за сведенията на длноземието, че Валънтайн и малките му помощници убиват длноземци, които не са нарушили Съглашението, и после лъжат Клейва.

— Идете при Клейва — каза ѝ Магнус. — Кажете им да озаптят развилнелите се хлапета.

— Мерете си приказките — отвърна хладно Мариан Уайтлоу, — когато говорите с по-висши от вас, магьоснико. Валънтайн Моргенстърн и неговите приятели са смятани за най-обещаващите ловци на сенки. Познавам съпругата му Джослин още от дете; тя е мило и красиво момиче. Не се съмнявам в добродетелите им. Определено не и с доказателство, което се основава на зловни длноземски клюки.

— Те убиват моите събратья!

— Те убиват длноземци нарушители в пълно съответствие със Съглашението. Просто ревностно преследват злото. В това няма нищо лошо. Мислех, че го разбирате.

Естествено, ловците на сенки не биха повярвали, че тяхната златна младеж е станала леко кръвожадна. Естествено, че щяха да приемат всички обяснения на Валънтайн и останалите, и естествено, че щяха да смятат, че Магнус и другите длноземци се оплакват само защото искат престъпниците да се отърват без наказание.

След като стана ясно, че няма да получат помощ от тях, длноземците се опитаха да се защитят сами. След временно примирие между постоянно враждуващите вампири и върколаци в Китайския квартал беше устроена тайна квартира и всички се редуваха на стража.

Длноземците трябваше да се справят сами. Но пък те винаги се справяха, нали?

Магнус въздъхна и погледна Катарина.

— Яж — рече той. — В момента нищо не се случва. Може и никога да не се случи.

— Миналата седмица са убили „нарушител“ вампир в Чикаго — каза тя и забодде вилицата в една блина. — Знаеш, че ще поискат да дойдат и тук.

Ядоха в мълчание — замислено от страна на Магнус и изтощено от страна на Катарина. Сметката дойде и Магнус плати. Катарина не се интересуваше особено от пари. Тя беше сестра в клиника с ограничени ресурси и разполагаше със скромни суми.

— Трябва да се връщам — каза тя, пак потърка с ръка измореното си лице и Магнус видя небесносини следи от пръстите ѝ. Магическият ѝ прах продължаваше да пада.

— Ще идеш да се напиш — настоя той. — Аз съм ти приятел. Познавам те. Заслужаваш една нощ почивка. Ще я прекараш в разточителен лукс — спейки.

— Ами ако нещо стане? — попита тя. — Ако те дойдат?

— Ще взема Рейгнър да ми помага.

— Рейгнър е в Перу — отвърна Катарина. — Каза, че, цитирам, там било много спокойно без твоето отвратително присъствие.

Рейгнър беше достатъчно хитър и Магнус не се притесняваше особено за него. Той нямаше да свали гарда, ако не се чувстваше в пълна безопасност.

— Значи, сме само ние двамата — рече Катарина.

Магнус знаеше, че тя е загрижена предимно за смъртните и се въвлича в тази битка с ловците на сенки най-вече заради приятелството си с него. Катарина си имаше своите сражения и трябваше да отстоява други позиции. Тя беше по-голям герой от всеки ловец на сенки, когото Магнус някога беше срещал. Те бяха избрани от ангел. Катарина сама бе избрала да се бори.

— Нощта изглежда спокойна — каза той. — Хайде. Приключвай и да те заведе у дома.

— Това кавалерство ли е? — попита Катарина с усмивка. — Мислех си, че вече е мъртво.

— И то като нас никога не умира.

Тръгнаха обратно по същия път. Вече беше съвсем тъмно и нощта осезаемо бе захладняла. Като че ли щеше да завали. Катарина живееше в порутена сграда без асансьор на Западна двайсет и първа улица, недалече от клиниката. В дома ѝ фурната никога не работеше, а контейнерите отвън винаги преливаха, но на нея като че ли не ѝ правеше впечатление. Нали имаше легло и място за дрехите. Само това ѝ трябваше. Тя живееше по-просто от Магнус.

Той тръгна към апартамента си в долната част на Вилидж, на Кристофър Стрийт. И в неговата сграда нямаше асансьор, затова вземаше по две стъпала наведнъж, но за разлика от дома на Катарина, неговият беше изключително уютен. Стените бяха в ярки и ведри оттенъци на розово и жълто, а мебелите и някои вещи бяха събирани с години — прекрасна малка френска масичка, няколко викториански канапета, изумителната спалня в стил артдеко с огледални стъкла.

Обикновено в такава хладна есенна вечер Магнус си наливаше чаша вино, пускаше си диск на „Кюър“, усилваше звука и чакаше да се появи някаква работа. Често работеше нощем; тогава се отбиваха повечето клиенти, а и имаше да навакса с проучвания и четене.

Тази нощ си направи силно кафе, настани се до прозореца и се загледа към улицата. Тази нощ, като всяка друга, откакто се появиха слуховете за кръвожадните млади ловци на сенки, той седеше, наблюдаваше и мислеше. Ако Кръгът дойдеше тук, което изглеждаше неизбежно, какво щеше да се случи? Твърдяха, че Валънтайн мрази особено много върколаците, но убил и един магьосник в Берлин, защото призовавал демони. Самият Магнус беше известен с това, че е призовавал по някой и друг демон. Е, може би двайсетина.

Така че, ако бяха в Ню Йорк, вероятността да идват за него беше голяма. Може би бе най-разумно да замине, да изчезне някъде. Беше си купил малка къщичка във Флорида Кийс, за да бяга там от свирепите нюйоркски зими. Тя се намиреше на един от по-малките, слабо населени острови и Магнус дори разполагаше с хубава яхта. Ако нещо се случеше, можеше да се качи на нея и да отпраши в морето, право към Карибите или Южна Америка. Няколко пъти си събира багажа, а после го разопакова.

Нямаше смисъл да бяга. Ако Кръгът продължеше кампанията си за така наречената справедливост, длъжностите нямаше да са в безопасност никъде по света. А Магнус не можеше да избяга и да изостави приятелите си, сред които и Катарина, да се защитават сами. Не искаше дори Рафаел Сантяго или някой от вампирите му да бъдат убити, нито пък феите, които работеха по Бродуей, или пък русалките, които плуваха в Ийст Ривър. Винаги беше мислил за себе си като за някого, който не се задържа на едно място, но вече живееше в Ню Йорк от много време и осъзна, че иска да защитава не само приятелите си, но и своя град.

Затова остана и чакаше. Искаше да е готов за Кръга.

А чакането беше най-трудно. Може би това бе причината за сблъсъка му с мъжа пред клиниката. Понякога просто искаше схватката най-сетне да настъпи. Извиваше и кършеше пръсти, между които просветваше синя мрежа. Отвори прозореца и видиша от нощния въздух, който миришеше на дъжд, на листа и на пица от заведението на ъгъла.

— Хайде де, действайте вече — каза на нищото.

Хлапето се появи под прозореца му към един сутринта, точно когато Магнус най-сетне успя да се съсредоточи и започна да превежда старогръцки текст, който стоеше на писалището му от седмици. Случайно погледна надолу и забеляза хлапето, което крачеше несигурно по улицата. Беше на девет или десет години — малък пънкар от Ийст Вилидж с фланелка на „Секс Пистълс“, която вероятно беше наследил от по-голям брат, и торбест сив анцуг. Косата му беше подстригана криво-ляво, явно у дома. И нямаше връхна дреха.

Всичко това, в допълнение към притеснението му, цялостния му вид на хулиган и известна плавност в походката, подсказваше, че е върколак. Магнус отвори прозореца и извика:

— Търсиш ли някого?

— Ти ли си Великолепния Бейн^[3]?

— Разбира се — отвърна Магнус. — И така става. Отвори вратата, когато избръмчи.

Той стана от табуретката до прозореца и тръгна към интеркома на вратата. Чу бързите стъпки по стълбите. Явно случаят беше спешен. Едва отвори вратата и хлапето нахлу вътре. Сега на светло видя колко е изплашено. Бузите му бяха пламнали и покрити със засъхнали сълзи. Потеше се въпреки студа и говореше нервно с треперещ глас.

— Трябва да дойдеш — рече то още щом влезе. — Хванаха семейството ми. Те са тук.

— Кои?

— Откачените ловци на сенки, от които всички се страхуват. Тук са. Те хванаха семейството ми. Трябва да дойдеш веднага.

— Кръгът ли?

Хлапето поклати глава, но не от несъгласие, а от объркване. Магнус разбра, че не е чувало за никакъв Кръг, но явно описанието съвпаднаше. Със сигурност ставаше въпрос за тях.

— Къде са те? — попита Магнус.

— В Китайския квартал. В тайната квартира. — Детето почти се тресеше от нетърпение. — Мама разбра, че тези откачалки са тук. Вече убили цял куп вампири в Испанския Харлем тази нощ уж заради убийства на мундани, но никой не знае за никакви мъртви мундани, а една фея каза, че идвали в Китайския квартал, за да ни заловят. Така че мама ни заведе всичките в тайната квартира, а те нахлуха там. Аз избягах през прозореца. Мама каза да дойда при теб.

Цялата история беше предадена така накъсано и с трескава бързина, че Магнус едва я разгада.

— Колко са?

— Мама, брат ми, сестра ми и още шестима от моята глутница.

Значи, деветима върколаци бяха в опасност. Изпитанието най-сетне беше настъпило, и то така внезапно, че Магнус дори нямаше време да осъзнае какво чувства, нито пък да измисли план.

— Какво казаха онези от Кръга? — попита той. — В какво обвиниха семейството ти?

— Казаха, че нашата стара глутница направила нещо, но ние не знаем какво. И няма значение, нали? Така или иначе, ще ги убият, всички така говорят! Трябва да дойдеш.

Момчето го сграбчи за ръката и го задърпа. Магнус се откъсна от него и посегна към бележника си.

— Виж сега — написа адреса на Катарина, — иди там. Няма да ходиш никъде другаде. Остани при нея. Тя е много мила синя дама. Аз ще ида в тайната квартира.

— Идвам с теб.

— Ще правиш каквото ти кажа, или никъде не отивам — сопна му се Магнус. — Няма време за спорове. Решавай.

Момчето беше на ръба да се разплаче. Обърса рязко очи с опакото на дланта си.

— Ще ги доведеш, нали? Обещавах ли?

— Обещавам — рече Магнус.

А как щеше да го направи — нямаше никаква представа. И все пак битката най-сетне беше започнала. Най-сетне.

Последното, което направи, преди да излезе, беше да запише подробностите: къде е тайната квартира и какво според него възнамеряват да направят с върколаците там онези от Кръга. Сгъна

листа хартия във формата на птичка и го изпрати да полети с щракване на пръсти и дъжд от сини искри. Крехката хартиена птичка се понесе по вятъра като бяло листо, полетя в нощта и се насочи към небостъргачите на Манхатън, които прорязваха мрака подобно на блещукащи ножове.

Магнус не знаеше защо си направи труда да изпрати съобщение на Уайтлоу. Не мислеше, че ще дойдат.

Хукна през Китайския квартал, под неоновите знаци, които просветваха и съскаха, и през жълтия смог на града, увиснал над минувачите като молещ се призрак. Притича покрай група хора, които смъркаха кокаин на ъгъла, и най-сетне стигна до улицата, където се намираше складът, чийто ламаринен покрив потракваше от вятъра. За един мундан той би изглеждал по-малък, отколкото всъщност беше, порутен и мрачен, със заковани с дъски прозорци. Но Магнус видя светлините... и счупения прозорец.

Някакво гласче в главата му извика предупреждение, но той беше слушал много подробни истории за това, което Кръгът на Валънтайн причиняваше на уязвимите долноземци.

Хукна към тайната квартира и едва не се препъна с модерните си обувки по напукания паваж. Стигна до двойните врати, на които със спрей бяха нарисувани ореоли, корони и тръни, и ги разтвори.

В главното помещение видя върколаците, скупчени до стената. Повечето все още бяха в човешката си форма, но неколцина се привеждаха в защитна позиция, а ноктите и зъбите им се бяха издължили.

Бяха обградени от група млади ловци на сенки.

Всички се обърнаха и погледнаха към Магнус.

Дори ловците на сенки да бяха очаквали подобна намеса, а върколаците да се бяха надявали на спасение, явно никой не предполагаше, че ще се появи някой, облечен в розово.

Докладите за Кръга се оказаха верни. Много от тях бяха ужасно млади, най-новото поколение ловци на сенки, сияйни бойци, едва навлезли в зрелостта. Магнус не се изненада от това, но се натъжи и вбеси, че са посветили юношеството си на подобна безсмислена омраза.

Пред групата ловци на сенки стояха неколцина, които, макар и млади, излъчваха властност — най-вътрешният кръг на Кръга на

Валънтайн. Никой обаче не отговаряше на описанието на лидера им.

Магнус не беше сигурен, но реши, че настоящият водач е или красивото момче със златиста коса и дълбоки, хубави сини очи, или младият мъж до него, с тъмната коса и слабото интелигентно лице. Магнус беше живял много дълго и умееше да разпознава предводителите на всяка група. И двамата не изглеждаха особено внушителни, но езикът на тялото ги отличаваше от останалите. От двете им страни стояха млад мъж и жена, и двамата чернокоси и със свирепи хищни лица, а зад мъжа стоеше красив къдрокоско. Зад тях пък имаше още шестима. В дъното на стаята се виждаше врата, но единична, а не двойна като портите, през които беше нахлул. Явно тя водеше към друго помещение и един едър ловец на сенки я охраняваше.

Бяха твърде много, за да влезе в схватка, а и всички бяха прекалено млади, току-що излезли от класните стаи в Идрис, и той не познаваше никого. Не беше преподавал в академията на ловците на сенки от години, но си спомняше стаите, уроците на Ангела и извърнатите към него млади лица, които попиваха всяка дума за свещения си дълг.

А тези нефилими бяха дошли от там, за да вършат това.

— Вие сте Кръгът на Валънтайн, предполагам? — попита той и видя как се сепнаха, сякаш не очакваха, че и долноземците имат начини да си предават информация, дори когато са преследвани. — Но не мисля, че Валънтайн Моргенстърн е тук. Чух, че бил така харизматичен, че омайвал дори птиците по дърветата и ги убеждавал да живеят в морето. Освен това бил висок, изумително красив и светлорус. Никой не отговаря на описанието.

Магнус замълча, после добави:

— Освен това никой не е светлорус.

Те изглеждаха шокирани от тона му. Все пак идваха от Идрис и ако изобщо познаваха магьосници, те бяха такива като Рейгнър, който винаги се държеше професионално и възпитано, когато си имаше работа с нефилимите. Мариан Уайтлоу може и да беше казала на Магнус да си мери приказките, но не бе изненадана от тона му. Тези глупави деца мразеха долноземците от разстояние, убиваха ги, но никога не бяха разговаряли с тях, никога не бяха рискували и за миг да видят своите презрени врагове просто като личности.

Мислеха си, че знаят всичко, а не знаеха почти нищо.

— Аз съм Лушън Греймарк — каза младежът със слабото интелигентно лице начело на групата. Магнус беше чувал това име — беше парабатаят на Валънтайн, негова дясна ръка и по-скъп от брат. Не го хареса още щом заговори. — Кой си ти, че да идваш тук и да се намесваш, докато изпълняваме дълга си?

Греймарк беше вирнал глава и говореше с ясен и авторитетен глас, който не подхождаше на годините му. От глава до пети беше съвършено чедо на Ангела — строг и безмилостен. Магнус погледна през рамо към върколаците, сгушили се в самото дъно на залата.

После вдигна ръка и очерта магическа линия, която потрепваше като златно-синя бариера. Накара я да засияе силно като ангелски меч, за да препречи пътя на ловците на сенки.

— Аз съм Магнус Бейн. А вие сте нахлули в града ми.

Чу се смях.

— Твоят град? — попита Лушън.

— Трябва да пуснете тези хора.

— Тези изчадия — рече Лушън — са част от вълча глутница, която уби родителите на моя парабатай. Проследихме ги дотук. Вече можем да въздадем справедливостта на ловците на сенки, както е наше право.

— Не сме убивали никакви ловци на сенки! — обади се единствената жена сред върколаците. — А децата ми са невинни. Това ще е убийство. Бейн, накарай ги да пуснат децата ми. Той държи...

— Не искам да те слушам повече как виеш като помияр — рече младежът с хищната физиономия, който стоеше до чернокосата жена.

Много си подхождаха, дори израженията им бяха еднакво яростни.

Валънтайн не се славеше с милостта си и Магнус изобщо не се надяваше, че Кръгът му ще пощади децата.

Върколаците бяха приели отчасти животинска форма, но не изглеждаха готови за битка и той не проумяваше защо. Ловците на сенки бяха прекалено много и не беше сигурен, че ще ги надвие сам. В най-добрия случай можеше да ги забави с приказки и да се надява, че ще всее съмнение у някого, или пък Катарина ще дойде, може би дори Уайтлоу току-виж решили да вземат страната на долноземците, а не на своите.

Надеждата беше съвсем слаба, но с друго не разполагаше.

Магнус пак неволно погледна към момчето със златистата коса начело на групата. В него имаше нещо ужасно познато, някакъв намек за нежност в устните и болка в дълбоките сини кладенци на очите. Нещо, което го караше да мисли, че това момче е единственият му шанс да отклони Кръга от намеренията им.

— Как се казваш? — попита Магнус.

Сините очи се присвиха.

— Стивън Херондейл.

— Навремето познавах много добре семейство Херондейл — каза Магнус и разбра, че е сгрешил, защото Стивън Херондейл трепна. Явно знаеше нещо, беше дочул някаква тъмна тайна за своето семейство и сега отчаяно искаше да докаже, че тя не е истина. Магнус нямаше представа колко отчаян е Стивън Херондейл и не искаше да разбира. Затова се обърна към всички: — Винаги съм бил приятел на ловците на сенки. Познавам семействата на повечето от вас, и то от стотици години.

— Ние не сме отговорни за погрешната преценка на предците ни — заяви Лушън.

Магнус вече го мразеше, но продължи, без да му обръща внимание.

— Освен това намирам историята ви за съмнителна. Валънтайн е готов да преследва всеки долноземец и при най-смътния претекст. Какво му бяха сторили вампирите, които избягаха в Харлем?

Стивън Херондейл се намръщи и погледна към Лушън, който също изглеждаше притеснен, но отговори:

— Валънтайн ми каза, че преследваме вампири, които са нарушили Съглашението.

— О, разбира се, всички долноземци са виновни. Това е много удобно за вас, нали? Ами децата им? Момчето, което дойде да ме повика, е на девет години. Дали се е угощавало с плътта на ловци на сенки?

— Палетата гложат каквото домъкнат старите — измърмори чернокосата жена и мъжът до нея кимна.

— Мерис, Робърт, моля ви. Валънтайн е благороден човек! — каза Лушън и повиши глас, когато се обърна към Магнус: — Не бихме наранили дете. Валънтайн е мой парабатай, най-обичаният ми брат по

оръжие. Неговата борба е и моя борба. Семейството му беше избито, а Съглашението — нарушено. Той заслужава отмъщение и ще го получи. Не се бъркай, магьоснико.

Лушън Греймарк не посегна към оръжието си, но Магнус видя, че чернокосата жена зад него, Мерис, държи лъскаво острие. Той пак погледна към Стивън и осъзна защо му изглежда толкова познат. Златната коса и сините очи — той бе по-крехка и стройна версия на младия Едмънд Херондейл, сякаш той се беше завърнал от небесата в още по-ангелски вид. Магнус го бе познавал само за кратко, но Едмънд беше баща на Уил Херондейл, който пък бе един от малкото ловци на сенки, които смяташе за свои приятели.

Стивън присви очи толкова силно, че синьото вече не се виждаше и те изглеждаха черни.

— Стига сме преговаряли с тази демонска издънка! — извика той.

Звучеше, сякаш цитираше някого, и Магнус можеше да се обзаложи кого.

— Стивън, недей... — нареди Лушън, но златокосият младеж вече беше хвърлил камата си към един от върколаците.

Магнус махна бързо с ръка и запрати ножа към пода.

Втренчи се във върколаците. Жената, която бе заговорила, отвърна на погледа му, сякаш се опитваше да му каже нещо само с очи.

— Значи, такива са днешните млади ловци на сенки? — попита Магнус. — Да видим, каква беше историята за вашия дълг и невероятното ви превъзходство?... О, да. Вашият дълг през вековете е да защитавате човечеството, да се борите срещу злите сили, докато не бъдат надвити окончателно и на света не се възцари мир. Не ми изглеждате особено заинтересувани от мира или от нечия защита. Тогава за какво точно се борите?

— Аз се боря за по-добър свят за мен и сина ми — извика Мерис.

— Не ме интересува какъв свят искаш — отвърна Магнус. — Както не ме интересува, бих добавил, и несъмнено противното ти отроче.

Робърт извади кинжал от ръкава си. Магнус не възнамеряваше да похабява цялата си магия за отклоняване на кинжали. Той вдигна ръка и всички светлини в стаята изгаснаха. Само шумът и неоновото сияние на града струяха вътре, но те не осигуряваха достатъчно видимост.

Въпреки всичко Робърт хвърли кинжала си. В този миг стъклото се строши и вътре нахлуха тъмни фигури: младата Рейчъл Уайтлоу се претърколи на пода пред Магнус и предназначеният за него кинжал се заби в рамото ѝ.

Магнус виждаше по-добре в тъмното от много други. И разбира, че колкото и да беше невероятно, Уайтлоу бяха дошли. Мариан Уайтлоу, директорката на Института; съпругът ѝ Адам и брат му. Младите братовчеди Уайтлоу, за които Мариан и Адам се грижеха след смъртта на родителите им. Освен това тази нощ вече се бяха били, защото по сивата, събрана на кок коса на Мариан имаше кръв. Магнус не се съмняваше, че не е нейна.

Доколкото знаеше, Мариан и Адам Уайтлоу не можеха да имат свои деца. Говореше се, че обожават младите братовчеди, които живееха с тях, и винаги се суетят около младите ловци на сенки, които идваха в Института. Членовете на Кръга сигурно бяха връстници на братовчедите Уайтлоу и бяха отгледани в Идрис. Кръгът беше просто създаден да спечели симпатията на семейство Уайтлоу.

Но от Кръга сега бяха в паника. Те не можеха да виждат в тъмното като Магнус. Не знаеха кой ги напада, а само, че някой му се е притекъл на помощ. Магнус видя как замахват и чу силния звън на срещашите се остриета, който почти заглуши гласа на Мариан Уайтлоу, която извика на тези от Кръга да спрат и да хвърлят оръжията. Той се зачуди дали някой от младежите осъзнава с кого се бие. Създаде малка светлинка над дланта си и се огледа за жената върколак. Трябваше да разбере защо върколаците не бяха атакували.

Някой се удари в него и той се втренчи в очите на Стивън Херондейл.

— Никога ли не си имал съмнения за всичко това? — попита го Магнус.

— Не — изпъшка Стивън. — Изгубих толкова много — пожертвах толкова много за тази велика кауза, за да мога да ѝ обърна гръб сега.

Докато говореше, замахна с камата си към гърлото му. Магнус нажежи дръжката и младежът я изпусна.

Внезапно спря да го интересува какво бил жертвал Стивън, не му пукаше и за болката в сините му очи. Искаше да го изличи от лицето на земята. Искаше да забрави, че изобщо е виждал това

изпълнено с омраза лице, което така приличаше на лицата, които беше обичал. Призова ново заклинание в ръката си и тъкмо щеше да го запрати към Стивън, когато една мисъл го възпря. Не знаеше как ще се изправи отново пред Теса, ако убие един от наследниците ѝ.

В този миг Мариан Уайтлоу пристъпи в светлината на заклинанието, което потрепваше над дланта му, и на лицето на Стивън се изписа изненада.

— Мадам, това сте вие! Не бива — ние сме ловци на сенки. Не трябва да се бием заради тях. Те са долноземци — изсъска Стивън. — Ще се обърнат срещу вас като предателски кучета, каквито са. Това им е в природата. Не си струва да се бием заради тях. Нали?

— Няма никакво доказателство, че тези върколаци са нарушили Съглашението.

— Валънтайн каза... — започна Стивън, но Магнус долови несигурността в гласа му.

Лушън Греймарк може и да вярваше, че преследват единствено долноземци, които са нарушили Съглашението, но Стивън явно знаеше, че действат по-скоро като отмъстителите, отколкото като съблюдаващи закона ловци на сенки.

— Не ми пука какво е казал Валънтайн Моргенстърн. Законът е ясен — отвърна Мариан Уайтлоу.

Изтегли оръжието си, замахна и удари меча на Стивън.

Проблясващите им очи се срещнаха над остриетата.

Мариан тихо продължи:

— Законът е такъв. Няма да докоснете тези долноземци, докато аз или наследниците ми са живи.

Разрази се истински хаос, но най-мрачните подозрения на Магнус не се оправдаха. Когато се присъедини към схватката, осъзна, че на негова страна се бият ловци на сенки, обърнали се срещу своите, защитаващи долноземците и Съглашението, което бяха сключили с тях.

Първата жертва беше най-младата Уайтлоу. Рейчъл Уайтлоу се хвърли към жената, на име Мерис, и така я смая с настървената си атака, че почти я надви. Но Мерис се препъна назад, съвзе се и посегна към друго оръжие. След това чернокосият Робърт, който вероятно беше неин съпруг, се хвърли напред и прониза Рейчъл.

Рейчъл се преви, мечът беше забоден в нея като карфица в пеперуда.

— Робърт! — промълви Мерис, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Той изтегли меча от гърдите на Рейчъл и тя се свлече на пода.

— Рейчъл Уайтлоу току-що беше убита от един ловец на сенки — извика Магнус и очакваше Робърт да изкрещи, че е защитавал жена си.

Очакваше Уайтлоу да свалят оръжията и да не проливат повече нефилимска кръв.

Но Рейчъл беше най-малката в семейството, любимката на всички. Уайтлоу изреваха като един и се хвърлиха в битката с удвоена ярост. Адам Уайтлоу, флегматичен белокоcos мъж, който като че ли винаги просто следваше жена си, се втурна към Кръга на Валънтайн, размахал сияйна брадва над главата си и посече всички по пътя си.

Магнус се отпрати към върколаците и към жената, която единствена беше запазила човешкия си вид, въпреки че зъбите и ноктите ѝ се бяха издължили.

— Защо не се биете? — попита той.

Жената го изгледа, сякаш беше малоумен.

— Защото Валънтайн е тук — сопна се тя. — Той държи дъщеря ми. Отведе я и те казаха, че ако опитаме да я последваме, ще я убият.

Магнус дори не се замисли какво би могъл да причини Валънтайн на едно беззащитно долноземско дете. Вдигна ръка, едрият ловец на сенки до вратата в дъното полетя от мястото си и Магнус хукна нагам.

Чу писъци зад гърба си и един Уайтлоу извика:

— Бейн, къде си... — А после някой, вероятно Стивън, изкрещя: — Тръгна към Валънтайн! Убийте го!

Зад вратата се чуваше тих, ужасяващ звук. Магнус я отвори.

Видя малка, съвсем обикновена стая с размерите на спалня, но без никакво легло. Вътре имаше само един стол и двама души. Висок мъж със светлоруса коса, облечен в черните дрехи на ловците на сенки, се беше надвесил над момиченце на около дванайсет години. Тя беше вързана за стола със сребристо въже и издаваше мъчителен тих звук, нещо средно между вой и стон.

Очите ѝ сияеха и Магнус си помисли, че лунната светлина ги е превърнала в огледала.

Но само след миг разбра, че греша. Валънтайн се отмести леко и сега той виждаше по-ясно очите на момичето. Не блестяха те. Лунната светлина озаряваше сребърни монети, притиснати към очите на детето, а изпод тях се издигаха тънки струйки дим. То се опитваше да потиска писъците си, защото се страхуваше и не знаеше какво още може да му причини Валънтайн.

— Къде отиде брат ти? — попита той, а детето продължи да плаче, но не каза нищо.

В този миг Магнус почувства, че се превръща в буря, в черни кълбящи се облаци, в тътен на гръмотевици и мълнии, и цялата тази буря искаше да се хвърли към гърлото на Валънтайн. Магията сякаш се отприщи самоволно и лумна и от двете му ръце. Приличаше на светкавици, така ослепително сини, че бяха почти бели. Те пометоха Валънтайн и го удариха в стената толкова силно, че се чу пукот и той се свлече на пода.

Магията източи твърде много от силите на Магнус, но сега не можеше да мисли за това. Хукна към детето на стола, свали веригата и докосна съвсем нежно лицето му.

Момичето вече плачеше с глас, трепереше и стенеше в ръцете му.

— Тихо, тихо. Брат ти ме изпрати. Аз съм магьосник, ще те спася — шепнеша той и я галеше по тила.

Монетите я изгаряха. Трябваше да ги махне. Но дали нямаше да я нарани още повече? Той можеше да лекува, но не беше така умел в това като Катарина и не му се налагаше често да цери върколаци. Те бяха много издръжливи. Надяваше се, че и тя ще се окаже такава.

Свали монетите възможно най-внимателно и ги захвърли към стената.

Но беше твърде късно. Било е твърде късно още преди да се появи. Тя беше сляпа.

Устните ѝ потрепераха и тя попита:

— Брат ми добре ли е?

— Да, напълно добре, миличка — отвърна Магнус. — Ще те заведа при него.

Още щом изрече „него“, усети как студено острие потъва в гърба му и устата му се пълни с кръв.

— О, няма? — прошепна Валънтайн в ухото му.

Ножът се измъкна лесно, като причини повече болка на излизане, отколкото на влизане. Магнус стисна зъби и се вкопчи в облегалката на стола, за да не се изправи и да остави детето незащитено. После обърна глава към Валънтайн. Светлокосият изглеждаше по-възрастен от останалите водачи на групата, но Магнус не знаеше дали това се дължи на годините му, или на студената целеустременост, която превръщаше лицето му в мраморна маска. Прииска му се да я разбие.

Валънтайн вдигна ръка и Магнус успя да го сграбчи за китката точно преди да е забил камата в сърцето му.

Магнус се съсредоточи, нажежи захвата си и синьо електричество лумна по пръстите му. То изгаряше така, както среброто бе изгорило детето, и той се усмихна мрачно, когато чу, че Валънтайн изсъска от болка.

Валънтайн не го попита за името му като останалите, той не виждаше в него личност. Гледаше го със студените си очи така, както някой би се взирал в отвратително животно, препречило пътя му.

— Бъркаш се в делата ми, магьоснико.

Магнус изплю кръв в лицето му.

— Измъчваш дете в моя град, ловецо на сенки.

Валънтайн замахна със свободната си ръка и Магнус политна назад. Валънтайн се извъртя и го последва. Това беше добре, така се отдалечаваше от момичето.

Макар и сляпа, тя беше върколак и обонянието и слухът ѝ бяха не по-малко важни от зрението. Вече можеше да избяга при семейството си.

— А аз си мислех, че играем на игра, в която се пита кой какъв е и какви ги върши — рече Магнус. — Да не съм сгрешил? Ще пробвам отново? Ти май нарушаваш вашите собствени закони, задник такъв?

Озърна се за момичето, надяваше се да е избягало, но то стоеше като заковано на мястото си, парализирано от ужас. Магнус не смееше да му извика, за да не привлече вниманието на Валънтайн към детето.

Вдигна ръка и очерта заклинание във въздуха, но Валънтайн го видя и го избегна. Скочи високо, отблъсна се от стената и с нефилимска бързина се хвърли към Магнус. Издърпа го за краката, повали го на земята и го изрита с ужасна сила. После извади меча си и замахна. Магнус се претърколи така, че острието се заби покрай

ребрата, проби ризата и кожата, но не засегна важни органи. Поне този път.

Магнус много се надяваше да не умре тук, в този студен склад, далече от онези, които обичаше. Опита да се изправи, но подът беше хлъзгав от кръвта му, а с магията, която му беше останала, не можеше да се излекува и да се бие.

Осъзна, че пред него стои Мариан Уайтлоу — беше извадила оръжията си, а руните по ръцете ѝ сияеха. Със замъгленото си зрение Магнус виждаше косата ѝ като сребристо петно.

Валънтайн замахна с меча си и я посече почти през средата.

Магнус ахна, спасението си беше отишло така бързо, както бе дошло. После чу стъпки по камъка и извърна глава.

Беше глупаво да се надява на друг спасител — видя един от Кръга на Валънтайн да стои на прага и да се взира в момичето върколак.

— Валънтайн! — извика Лушън Греймарк. Хукна към детето и Магнус се напрегна, готов за скок. Но застина, защото Лушън взе момичето на ръце и се обърна към господаря си. — Как можа да го направиш? Тя е дете!

— Не, Лушън. Тя е чудовище в детски облик.

Лушън галеше момичето по косата и го успокояваше. Магнус започна да си мисли, че е сбъркал за него. Лицето на Валънтайн беше пребледняло като платно и сега съвсем приличаше на статуя.

— Не ми ли обеща безусловно подчинение? — попита сурово Валънтайн. — Кажи ми каква полза имам от помощник, който така подкопава авторитета ми?

— Валънтайн, обичам те и споделям мъката ти — отвърна Лушън. — Знам, че си добър човек. Знам, че ако спреш и се замислиш, ще разбереш, че всичко това е лудост.

Валънтайн направи крачка към него, а Лушън отстъпи назад. Прикри с една ръка главата на детето, което беше увило крака около кръста му, а с другата посегна сякаш към оръжие.

— Ясно — тихо рече Валънтайн накрая. — Да бъде на твоята.

Той отстъпи, за да може Лушън Греймарк да мине през вратата, по коридора и да се върне при върколаците, които може би вече бяха в безопасност. Валънтайн му позволи да отнесе детето при тях и го последва от разстояние.

Магнус не му повярва и за миг. Нямахте да се успокои, че детето е в безопасност, докато не го видеше в ръцете на майка му.

Лушън Греймарк му спечели достатъчно време, за да събере магията си. Магнус се концентрира и усети как кожата му се съединява, докато силата му изтичаше.

Надигна се от пода и хукна след тях.

Схватката в другото помещение затихваше, защото мъртвите вече бяха много. Някой бе успял пак да включи осветлението. Един вълк лежеше мъртъв на пода и лека-полека се превръщаше отново в блед млад мъж. До него беше проснат един младеж от Кръга и в смъртта си те не изглеждаха чак толкова различни.

Много ловци на сенки от Кръга на Валънтайн още бяха живи. Но не и Уайтлоу. Мерис Лайтууд беше покрила лицето си с длани, а неколцина от останалите изглеждаха потресени. Сега, когато мракът и яростта на битката бяха отстъпили, те виждаха какво са сторили.

— Валънтайн — обърна се умолително Мерис към лидера им. — Валънтайн, какво направихме? Уайтлоу са мъртви... Валънтайн...

Всички го гледаха и се събраха около него като изплашени деца около възрастен. Магнус реши, че вероятно са попаднали под влиянието му твърде млади, но не можеше да ги оправдава, че са с промити мозъци или заблудени, не и след всичко това. Като че ли не му бе останала и капка жалост.

— Нищо не сте направили, просто спазвахте закона — каза Валънтайн. — Знаете, че всички предатели сред нас трябва един ден да си платят. Ако бяха отстъпили, ако ни се бяха доверили, на нас, събратята им, на децата на Ангела, всичко щеше да е наред.

— Ами Клейвът? — попита къркосият с предизвикателна нотка в гласа.

— Майкъл — прошепна съпругът на Мерис.

— Какво за тях, Уейланд? — попита остро Валънтайн. — Уайтлоу загинаха заради свирепи върколаци. Това е истината и ние ще я изречем пред Клейва.

Единственият от Кръга, който не го слушаше така отчаяно, беше Лушън Греймарк. Той тръгна към жената върколак и ѝ подаде детето. Магнус я чу как рязко си поема дъх, когато видя ослепените очи на дъщеря си, а после тихо заплака. Лушън постоя при тях. Изглеждаше

потресен до дъното на душата си. После внезапно закри решително към Валънтайн.

— Да вървим, Валънтайн. Това с Уайтлоу беше... ужасен инцидент. Не можем да оставим Кръга да страда така. Трябва да вървим. Тези създания не си струват времето ти. Тези върколаци са само отломки от голямата глутница. Тази нощ с теб ще идем в свърталището им, където се крие истинската заплаха. Заедно ще заловим водача им.

— Заедно. Но утре вечер. Ще се върнеш ли тази нощ в къщата?
— попита тихо Валънтайн. — Джослин иска да ти каже нещо.

Лушън го хвана за ръката, явно облекчен.

— Разбира се. Щом е за Джослин. Щом е за теб. Знаеш го.

— Приятелю. Знаем го — отвърна Валънтайн.

Валънтайн стисна ръката на Лушън, но Магнус видя как го изгледа. В този поглед имаше любов, но и омраза, и омразата надделяваше. Тя беше съвсем ясна, като сребриста перка на акула в тъмните води на очите му. В тях имаше смърт.

Магнус не се изненада. Беше виждал много чудовища, способни на любов, но малцина бяха позволили на любовта да ги промени и бяха успели да я претопят от обич към един човек в доброта към мнозина.

Спомни си изражението на Валънтайн, когато посече на две Мариан Уайтлоу, и се зачуди какво ли е да живееш с човек като него, какво ли изпитва съпругата му, която Мариан беше нарекла „мила“. Да споделяш леглото си с чудовище, да полагаш глава до друга, изпълнена с убийства и лудост... Магнус вече го беше преживял.

Но сляпата любов не трае дълго. Един ден просто се надигаш от възглавницата и виждаш, че живееш в кошмар.

Лушън Греймарк вероятно бе един от многото, за които трябваше да се тревожи, и Магнус можеше да се обзаложи, че той вече е мъртвец.

Не биваше да оставя миналото да го заблуди; не биваше да мисли, че Стивън Херондейл е онзи, в чиято душа се крие добро. Погледна красивото му лице и крехката уста и внезапно му се прииска да му каже, че познава и обича негова предтеча и че Теса ще е много разочарована от него. Но не искаше Кръгът на Валънтайн да погне и нея.

Затова замълча. Стивън Херондейл беше избрал страна, Магнус също бе направил избор.

Членовете на Кръга на Валънтайн излязоха от склада като маршируваща армия.

Магнус хукна към стария Адам Уайтлоу, който лежеше в локва кръв до брадвата си — вече изгубила блясъка си.

— Мариан? — попита Адам.

Магнус коленичи в локвата и затърси по тялото му най-страшните рани. Но те бяха твърде много — прекалено много.

Погледна го в очите и видя, че светлината в тях изгасва. И разбра, че Адам е прочел отговора на въпроса си по лицето му.

— Брат ми? — попита Адам. — Де-децата?

Магнус огледа пълното с мъртъвци помещение. После сведе очи, а Адам Уайтлоу извърна лице и стисна устни, за да не покаже болката и мъката си. Магнус използва остатъка от магията си да облекчи страданието му, но накрая Адам вдигна ръка да го спре и облегна глава на ръката му.

— Достатъчно, магьоснико — рече дрезгаво. — И без това... не искам да живея вече.

Закашля се, ужасна влажна кашлица, а после затвори очи.

— *Ave atque vale*, ловецо на сенки — прошепна Магнус. — Твоят ангел ще се гордее с теб.

Адам Уайтлоу не го чуваше. Само след секунди и последният член на семейство Уайтлоу умря в ръцете на Магнус.

Клейвът смяташе, че Уайтлоу са избити от развилнели се върколаци, и думите на Магнус не ги убедиха в обратното. Той и не очакваше да му повярват. Дори не знаеше защо се опита, може би защото нефилимите явно предпочитаха да си мълчи.

Магнус очакваше завръщането на Кръга.

Те не дойдоха пак в Ню Йорк, но той ги видя още веднъж. По време на Въстанието.

Скоро след нощта в склада Лушън Греймарк изчезна безследно. Магнус предполагаше, че е мъртъв. Година по-късно чу отново за него. Рейгнър Фел му каза, че имало един върколак, който навремето бил ловец на сенки и твърдял, че денят е настъпил и долноземците трябва да се подготвят за битка с Кръга.

Валънтайн разкри плана си и въоръжи хората си точно когато Съглашението за мир между нефилими и долноземци щеше да бъде сключено наново. Неговият Кръг посече и ловци на сенки, и долноземци в Голямата зала на Ангела.

Благодарение на предупреждението на Лушън Греймарк долноземците нахлуха в Залата и изненадаха хората на Валънтайн. Освен предупредени, те бяха и добре въоръжени.

А тогава ловците на сенки изненадаха Магнус, както Уайтлоу го бяха изненадали в онази нощ. Клейвът не изостави долноземците и отказа да се присъедини към Кръга. Мнозинството от Клейва и от водачите на институти направиха избора на Уайтлоу. Те се сражаваха със събратята си заради мира и Кръгът на Валънтайн най-сетне беше победен.

Но след битката ловците на сенки обвиниха долноземците за смъртта на съратниците си, сякаш те бяха станали причина за сражението. Ловците на сенки се гордееха със справедливостта си, но справедливостта им по отношение на събратята на Магнус винаги беше горчива.

Отношенията между нефилими и долноземци не се подобриха. Магнус вече не вярваше, че някога ще се подобрят.

Особено когато Клейвът изпрати и последните оцелели от Кръга, Лайтууд и още един член, Ходж Старкуедър, в Ню Йорк, за да изкупват престъпленията си, като управляват Нюйоркския институт в изгнание от Града от стъкло. След клането имаше недостиг на ловци на сенки и не можеха да се набавят нови чрез Бокала на смъртните, който явно беше изчезнал заедно с Валънтайн. Лайтууд знаеха, че са постъпили милостиво с тях заради връзките им в Клейва и че ако още веднъж прегрешат, Клейвът ще ги смаже.

Рафаел Сантяго, един от вампирите, които дължаха на Магнус не една услуга, докладва, че Лайтууд се държали дистанцирано, но винаги справедливо с долноземците. Магнус знаеше, че рано или късно, ще му се наложи да работи с тях и да се държи учтиво. Не изгаряше от нетърпение. След кървавата трагедия с Кръга на Валънтайн той не искаше да поглежда назад към мрака, а напред, с надежда за светлина.

Повече от две години след Въстанието той не беше виждал никого от хората на Валънтайн. До един ден.

Ню Йорк, 1993 година.

Животът на магьосниците е изпълнен с разгул, заклинания, магически прах и всякакви вълнения.

Понякога обаче Магнус искаше да си остане у дома и да гледа телевизия като всички останали. Заедно с Теса се бяха свили на дивана и гледаха „Гордост и предразсъдъци“. Теса не спираше да се оплаква, че книгата била много по-хубава.

— Джейн Остин не е имала точно това предвид — каза тя. — Ако можеше да го види, сигурно щеше да се ужаси.

Магнус стана и отиде до прозореца. Очакваше да им доставят китайска храна и умираше от глад след дългия ден на безделие. Но не виждаше доставчика. На улицата имаше само една млада жена, която носеше добре опаковано срещу студа бебе. Вървеше бързо, явно към дома си.

— Ако Джейн Остин можеше да го види — рече Магнус, — предполагам, че щеше да запищи: „Какви са тези малки дяволчета в таз кутия! Извикайте отчето!“, и ще удари телевизора със слънчобрана си.

На вратата се позвъни и Магнус се извърна от прозореца.

— Най-сетне — рече той, взе десет долара от масичката до вратата и натисна бутона, за да пусне доставчика. — Имам нужда от малко телешко и броколи, преди да се изправя отново пред господин Дарси. Всепризната истина е, че ако гледаш телевизия на празен стомах, ще ти окапе косата.

— Ако ти окапе косата — обади се Теса, — фризьорският бранш ще изпадне в тежка икономическа криза.

Магнус кимна и я докосна по косата, която сега беше оформена на черта до брадичката. Той отвори вратата и се озова пред жена с бухнали червени къдрици. Държеше дете. Нея беше видял на улицата преди малко. Сепна се, че на прага му стои някой с толкова... мундански вид.

Младата жена бе облечена с широки дънки и пъстра тениска. Свали ръка, явно беше смятала да почука по вратата, и Магнус забеляза избелелите сребристи белези по нея. Беше виждал достатъчно такива и знаеше какво представляват.

Това бяха знаците на Завета, останките от някогашните руни по кожата ѝ. Тя не беше никакъв мундан, а ловец на сенки, но без

подновени знаци и без обичайния арсенал.

Не беше дошла по работа. Имаше проблем.

— Коя сте вие? — попита Магнус.

Жената преглътна с усилие и отговори:

— Аз съм... аз съм Джослин Моргенстърн.

Името събуди стари спомени и Магнус отново почувства забитото в гърба си острие и вкуси кръвта си. Прииска му се да я изплюе.

На прага му стоеше невестата на чудовището. Той се втренчи в нея.

И тя се втренчи в него. Изглеждаше хипнотизирана от пижамата му. Магнус искрено се засегна. Не беше канил съпруги на откачени лидери на изпълнени с омраза култове да се отбиват и да осъждат облеклото му. Ако искаше да се въздържа от риза и да носи алена пижама с черни полярни мечки и черен копринен халат, щеше да го направи. Никой от късметлиите, които го бяха виждали по пижама, не се беше оплаквал.

— Не си спомням да съм поръчвал булката на зъл маниак — каза Магнус. — Сигурен съм, че поръчах телешко с броколи. Ами ти, Теса? Да си поръчвала булката на зъл маниак?

Той отвори по-широко вратата, за да може Теса да види кой стои на прага. Няма нищо друго за казване. После забеляза, че вързопът в ръцете на Джослин помръдва, и си спомни, че това е дете.

— Дойдох, Магнус Бейн — рече Джослин, — да те моля за помощ.

Магнус стисна ръба на вратата така, че кокалчетата му побеляха.

— Чакай да си помисля... Не.

Но го спря мекият глас на Теса:

— Пусни я вътре, Магнус.

Той се извъртя да я погледне.

— Ти сериозно ли?

— Искам да говоря с нея.

Гласът ѝ звучеше много странно. Освен това доставчикът се появи в коридора, понесъл торбата с храна. Магнус кимна на Джослин да влезе и подаде десетте долара на човека, после затръшна вратата право в лицето му, преди да е успял да му даде храната.

Сега Джослин стоеше смутено до вратата. Малкото човече в ръцете ѝ риташе и протягаше крака.

— Имате бебе — каза Магнус и посочи очевидното.

Джослин пристъпи нервно от крак на крак и притисна детето към гърдите си.

Теса тихо се приближи до нея. Дори с черен клин и широка сива тениска с надпис: „ИЛЯМ ИСКА КУКЛА“ тя пак изглеждаше някак официална и внушителна. Надписът беше свързан с феминисткото верую, че момчетата обичат да си играят с кукли, а момиченцата — с камиончета, но Магнус подозираше, че Теса е избрала тениската заради името. Съпругът ѝ беше мъртъв от много време и името му вече събуждаше щастливи, избледняващи спомени, а не ужасната агония, която бе изпитвала в първите години след смъртта му. И други магьосници бяха загубили любимите си, но малцина бяха така безнадеждно верни като Теса. Десетилетия по-късно тя не бе позволила на никого дори да опита да спечели сърцето ѝ.

— Джослин Феърчайлд — каза Теса. — Наследница на Хенри Брануел и Шарлот Феърчайлд.

Джослин примигна, сякаш не беше очаквала лекция по родословието ѝ.

— Точно така — отвърна предпазливо.

— Познавах ги — обясни Теса. — Много приличаш на Хенри.

— Познавали сте ги? Та те...

Хенри беше умрял почти преди век, а Теса изглеждаше на двайсет и пет години.

— И вие ли сте магьосница? — попита подозрително Джослин.

Магнус видя как оглежда Теса от глава до пети и търси демонския знак, белега, който би показал на ловците на сенки, че е нечиста, не-човек и трябва да бъде презирана. Някои магьосници успяваха да скрият знаците си под дрехите, но Джослин можеше да зяпа Теса колкото си иска и никога да не открие знак.

Теса не обичаше да се изтъква, но изведнъж стана ясно, че е по-висока от Джослин и сивите ѝ очи могат да гледат много студено.

— Аз съм — рече тя — Тереза Грей, дъщеря на велик демон и Елизабет Грей, родена Адел Старкуедър, една от вашите. Бях съпруга на Уилям Херондейл, който оглавяваше Лондонския институт, и съм майка на Джеймс и Луси Херондейл. С Уил отгледахме нашите деца

като ловци на сенки, за да защитават мунданите, да живеят според законите на Клейва и Завета и да спазват Съглашението.

Тя говореше в добре познатия ѝ нефилимски маниер.

— Навремето живеех сред ловци на сенки — продължи глухо. — Навремето вероятно бих ти изглеждала почти като човек.

Джослин се смути, както се притесняват хората, когато научат нещо толкова странно, че целият свят започва да им изглежда непонятен.

— Ще ви разбера, ако сметнете престъпленията ми към долноземците за непростими — каза Джослин, — но аз... няма къде другаде да ида. Имам нужда от помощ. Дъщеря ми се нуждае от помощта ви. Тя е ловец на сенки и дете на Валънтайн. Не може да живее сред своите. Не можем да се върнем. Трябва ми заклинание, което да скрие от очите ѝ всичко друго, освен мунданския свят. В него ще порасне щастлива и в безопасност. Не е нужно да знае кой е баща ѝ. — Джослин почти се задави, но вирна брадичка и добави: — Или какво е сторила майка ѝ.

— Значи, идваш да молиш нас — обади се Магнус. — Чудовищата.

— Аз не съм имала свади с долноземци — каза най-сетне Джослин. — Аз... най-добрият ми приятел е долноземец и не вярвам, че се е променил толкова много от човека, когото винаги съм обичала. Сбърках. Вечно ще живея със стореното. Но моля ви, дъщеря ми не е направила нищо лошо.

Магнус предположи, че най-добрият ѝ приятел, долноземецът Лушън Греймарк, е още жив, макар че никой не го беше виждал след Въстанието. А Магнус бе готов да размисли, щом тя твърдеше, че Лушън е най-добрият ѝ приятел. Хората казваха, че двамата планирали заедно да победят Валънтайн, но Джослин не се яви, за да потвърди слуховете след битката. Магнус не я беше видял и по време на Въстанието. Така че не знаеше дали да вярва на думите ѝ.

Той често мислеше, че справедливостта на ловците на сенки прилича повече на жестокост, затова не искаше и той да бъде жесток. Гледаше изтощеното отчаяно лице на жената и вързопчето в ръцете ѝ. Не, не можеше да бъде жесток. Той вярваше в изкуплението и в зрънцето милост у всеки. Това бе едно от малкото неща, в които имаше

нужда да вярва — във възможността за красота, когато си изправен пред толкова грозна реалност.

— Казахте, че сте били съпруга на Херондейл — обърна се Джослин към Теса. Говореше съвсем тихо, сякаш вече разбираше колко слаб е този аргумент, но нямаше друг. — Стивън Херондейл беше мой приятел...

— Стивън Херондейл щеше да ме убие, ако се бяхме срещнали — отвърна Теса. — Никога нямаше да съм в безопасност сред хора като вас или като него. Аз съм съпруга и майка на воители, които се сражаваха и умряха, без да се опозорят. Носила съм оръжия и съм убивала демони, и единственото ми желание беше да надвия злото, за да живея щастливо с онези, които обичам. Надявах се да създам един по-добър и безопасен свят за децата ми. Заради Кръга на Валънтайн сега с рода на Херондейл е свършено, с децата на моите деца. Това се случи чрез вас, вашия Кръг и съпруга ти. Стивън Херондейл умря с омраза в сърцето и кръвта на моите хора по ръцете. Не мога да си представя по-ужасен край за нашия род. Сега ще трябва да живея с раната, която Кръгът на Валънтайн ми причини, а аз ще живея вечно. — Теса замълча и погледна преbledнялото отчаяно лице на Джослин, после добави по-меко: — Но Стивън Херондейл направи своя избор, а ти си решила да не избираш омразата. Знаем, че Валънтайн нямаше да бъде победен без твоята помощ, а детето ти не е сторило зло никому.

— Това не означава, че тя е заслужила помощта ни — прекъсна я Магнус. Не искаше да отпраца Джослин, но едно гласче в него още му нашепваше, че тя е враг. — Освен това аз не работя благотворително като ловците на сенки, а тя със сигурност няма пари, за да ми плати. Бегълците рядко са с пълни джобове.

— Ще намеря пари — каза Джослин. — Не търся милостиня и вече не съм ловец на сенки. Сега не искам да имам нищо общо с тях. Искам да съм друга. Искам да отгледам дъщеря ми като друга, за да няма връзки с Клейва и да не бъде заблуждавана от когото и да било. Искам тя да е по-смела и по-силна от мен и да не оставя друг да решава съдбата ѝ.

— Никой не може да иска повече от това за детето си — каза Теса и се приближи. — Може ли да я поддържа?

Джослин се поколеба за миг, притисна вързопчето към гърдите си, но после бавно и неохотно, с почти насечени движения се наведе

напред и неимоверно грижливо положи бебето в ръцете на една непозната за нея жена.

— Красива е — прошепна Теса. Магнус не знаеше дали е държала бебе през последните десетилетия, но тя го премести към хълбока си и бързо го прихвана с ръка с инстинктивния, привичен жест на родител. Беше я виждал да държи така внуците си. — Как се казва?

— Клариса — отвърна Джослин, като се взираше напрегнато в Теса. След това добави, все едно разкриваше някаква тайна: — Аз я наричам Клеъри.

Магнус надникна над рамото на Теса да види бебето. То беше по-голямо, отколкото очакваше, макар и дребничко за възрастта си, но лицето му вече не беше по-бебешки пухкаво. Момиченцето вероятно бе почти на две години и приличаше на майка си. Приличаше на Феърчайлд. Имаше буйни червени къдрици, също като Хенри, а зелените, ярки като скъпоценни камъни очи гледаха с любопитство. То като че ли не възразяваше да го държи една непозната. Теса го уви поплътено с одеялото и малкото пухкаво юмруче на Клеъри се сви около пръста ѝ. Размърда го напред-назад, сякаш да покаже новата си играчка.

Теса сърдечно ѝ се усмихна и прошепна:

— Здравей, Клеъри.

Явно поне тя беше взела решение. Магнус се наведе така, че рамото му леко докосна нейното, и се вгледа в лицето на детето. Помаха, за да привлече вниманието му, и пръстените му проблеснаха на светлината. Клеъри се засмя — показа перлените си зъбки и чистата си радост — и Магнус усети как възелът от негодувание в гърдите му се разхлабва.

Клеъри се размърда, за да покаже ясно и недвусмислено, че иска да я пуснат на земята, но Теса я подаде на Джослин. Майката трябваше да реши дали да го направи. Може да не иска да я остави да броди из дома на един магьосник.

Джослин се огледа с тревога, но каквото и да мислеше за апартамента, Клеъри упорито шаваше и тя разбра, че трябва да я пусне. Остави я на земята и тя затопурка решително на изследователска експедиция. Тримата стояха и гледаха как малката ѝ ярка главичка подскочи, когато сграбчи книгата на Теса, после взе една

от свещите на Магнус (която подъвка замислено за момент) и сребърния поднос, който той беше оставил на канапето.

— Любопитно човече, а? — попита Магнус. Джослин го погледна само за миг, защото не отделяше очи от детето си. Магнус усети, че ѝ се усмихва. — Не в лошия смисъл. Вероятно ще обича приключенията.

— Искам само да е в безопасност и да е щастлива — рече Джослин. — Не ѝ трябва никакви приключения. Те обикновено се случват, когато имаш тежък живот. Искам тя да води мундански живот, тих и кротък. Надявах се да не се роди със способността да вижда света на сенките. Той не е за деца. Но не извадих този късмет. Днес следобед се опитваше да си играе с една фея в живия плет. Имам нужда от помощта ви. Тя има нужда от нея. Не може ли да ослепее за всичко това?

— Дали мога да откъсна важна част от съществуването ѝ и да я превърна в нещо, което ще ви допада повече? — попита Магнус. — Е, ако искате накрая да полудее.

Веднага съжали за думите си. Джослин се втрени в него преbledняла, сякаш я беше ударил. Но тя не беше жена, която ще се разплаче или може да бъде пречупена — иначе Валънтайн отдавна щеше да го е сторил. Джослин се изпъна и спокойно попита:

— А можете ли да направите нещо друго?

— Ами... мога да опитам нещо различно — отвърна Магнус.

Не каза, че може да го направи. Не сваляше очи от детето и мислеше за малкото момиче върколак, което Валънтайн беше ослепил, за Едмънд Херондейл, на когото бяха свалили знаците преди векове, за Джейми и Луси на Теса и за техните деца. Не възнамеряваше да даде едно дете на ловците на сенки, за които Законът беше по-важен от милостта.

Клеъри забеляза злощастната котка на Магнус. Великият Гетсби, вече на преклонна възраст, се беше изпружил до една кадифена възглавница и пухкавата му сива опашка лежеше разрошена върху нея.

Всички възрастни разбраха, че бедствието е неминуемо. Пристъпиха напред като един, но Клеъри вече бе дръпнала Великият Гетсби за опашката силно, с царствената увереност на херцогиня, която клати звънчето, за да извика прислужницата.

Великия Гетсби измяука жаловито в протест срещу това посегателство, обърна се и одраска Клеъри, а тя веднага започна да пищи. Джослин коленичи светкавично до нея и червената ѝ коса се спусна като воал над детето, сякаш можеше някак да я скрие от целия свят.

— Да не би да е отчасти банши? — попита Магнус през пронизителния вой. Клеъри пищеше като полицейска сирена и той имаше чувството, че скоро ще го арестуват за двайсет и седми път. Джослин го изгледа кръвнишки през косата си и Магнус вдигна ръце в шеговит жест на примирие. — О, извинете ме, че намекнах, че детето на Валънтайн не е със съвсем чиста кръв.

— Стига, Магнус — прошепна Теса.

Тя бе обичала много повече ловци на сенки от него. Отиде до Джослин и сложи ръка на рамото ѝ, а тя не я отблъсна.

— Ако искаш детето да е в безопасност — каза Магнус, — ще ѝ трябва нещо повече от заклинание за Зрението. Трябва да я защитаваш и от свръхестественото, от всеки демон, който би могъл да се промъкне към нея.

— Нима Железните сестри или Мълчаливите братя ще извършат тази церемония заради мен, без да ни изправят с Клеъри пред Клейва? — попита Джослин. — Не, не мога да рискувам. Тя ще е в безопасност, ако не знае нищо за света на сенките.

— Майка ми беше ловец на сенки, който не знаеше нищо за света на сенките — каза Теса. — Това не я опази.

Джослин се вгледа ужасено в нея. Явно си припомни какво се беше случило: един демон се бе добрал до незащитена жена — ловец на сенки, и Теса беше резултатът от това.

Настъпи тишина. Клеъри се обърна предпазливо към Теса и забрави да пищи. Вдигна пухкавите си ръчички към нея. Джослин позволи на Теса отново да вземе детето и този път Клеъри не шаваше и не се опита да слезе на земята, а избърса малкото си обляно в сълзи лице в тениската ѝ. Това приличаше на жест на привързаност. Магнус се надяваше никой да не му предложи да я подържи в това лепкаво състояние.

Джослин примигна и бавно се усмихна, а той за първи път забеляза, че е красива.

— Клеъри никога не отива при непознати. Може би... може би разбира, че не сте чужда на Феърчайлд.

Теса се вгледа в нея с ясните си сиви очи. Магнус си помисли, че вероятно в този случай тя вижда повече от него.

— Може би. Аз ще ти помогна с церемонията — обеща тя. — Познавам Мълчалив брат, който ще я запази в тайна, ако го помоля.

Джослин сведе глава.

— Благодаря ти, Тереза Грей.

Магнус се запита колко ли вбесен щеше да е Валънтайн, ако види как жена му се моли на долноземци, а една магьосница държи детето му. Намерението му да отвърне на молбата на Джослин с жестокост съвсем избледня. Това му се стори добро отмъщение — да докаже на Валънтайн, дори след смъртта му, колко много е бъркал.

Тръгна към двете жени и детето, погледна към Теса и тя му кимна.

— Е, добре — рече Магнус, — изглежда, ще ти помогнем, Джослин Моргенстърн.

Тя потръпна.

— Не ме наричайте така. Аз съм... аз съм Джослин Феърчайлд.

— Мислех, че вече не си ловец на сенки — каза Магнус. — Ако не искаш да те открият, смяната на фамилията ми се струва добро начало. Повярвай ми, специалист съм в това. Гледал съм много шпионски филми.

Джослин изглеждаше скептична и Магнус извъртя очи.

— Магнус Бейн не е рожденото ми име — каза той. — Измислих си го съвсем сам.

— Аз пък съм Теса Грей по рождение — намеси се Теса. — Но ти можеш да избереш всяко име, което ти харесва. То ще ти подсказе бъдещата ти съдба и коя искаш да бъдеш.

— Наричайте ме Фрей. Нека съчета името на Феърчайлд, моето изгубено семейство, и на Грей. Защото ти си... приятел на семейството — каза Джослин с внезапна категоричност.

Теса грейна, изглеждаше изненадана, но поласкана, а Джослин се усмихна на детето си. Магнус видя решителността, изписана на лицето ѝ. Валънтайн искаше да разруши целия му свят, а тази жена беше спомогнала за неговото падение и сега гледаше дъщеря си така, сякаш можеше да създаде съвсем нов прекрасен свят само за нея, за

Клеъри, за да не бъде достигната от мрака на миналото. Магнус знаеше какво е толкова силно да искаш да забравиш и познаваше страстния порив да защитаваш, който идваше с любовта.

Вероятно нито една рожба от новото поколение — и това малко упорито червенокосо създание или Хелън, която бе наполовина фея, или Марк Блекторн в Института в Лос Анджелис, или дори децата на Мерис Лайтууд, които растяха в Ню Йорк, далече от Града от стъкло — някога щяха да научат цялата истина за грозотата на миналото.

Джослин погали лицето на момиченцето и всички видяха как малката се усмихва, озарена от радостта да си жив. Тя бе история сама по себе си — сладка и изпълнена с надежда, едва започваща.

— Джослин и Клеъри Фрей — каза Магнус. — Радвам се да се запознаем.

---

[1] Американска актриса, прочула се като един от първите водещи на емблематичното комедийно шоу Saturday Night Live. — Б.р.

↑

[2] Кийт Харингтън става известен със социално ангажираните си стенописи, които не само отразяват уличната култура, но и вълненията на американското общество през 80-те години на XX в., включително и разразилата се епидемия от СПИН. — Б.р. ↑

[3] Magnificent (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.